

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

טוראי שאול (שאוליק) וישנבסקי ז"ל

בן רגה ויצחק

נולד בתל אביב

בתאריך ט"ז בחשוון תרצ"א, 7/11/1930

התגורר בירושלים

שרת בחיל הרגלים

נפל בעת מילוי תפקידו בשרותו

ל' באדר א' תש"ח, 11/3/1948

נקבר בבית העלמין הצבאי נחלת יצחק

חלקה: 60 שורה: 11 קבר: 16

בן 18 בנופלו

קורות חיים

בן רגה ויצחק (איסצ'קה), מחלוצי העלייה השלישית, נולד ביום ט"ז בחשוון תרצ"א (7.11.1930) בתל-אביב. הוריו עברו לירושלים ושאול גדל בשכונת הפועלים בבית הכרם, שם הקימו הוריו משק- עזר קטן. מנעוריו אהב את עבודת-האדמה, עבד בגינה וטיפל בעופות, וגם נמשך מאוד למלאכה עדינה. הוא ניחן בתבונת-כפיים, וחבריו מספרים על אפידיאסקופ אשר בנה בשביל כיתתו בבית- הספר, כאשר היה בו צורך ולא יכלו לרוכשו. שאול למד בבית- הספר העממי והתיכון בבית הכרם והמשיך את לימודיו בבית- הספר המקצועי "עמל" בירושלים ולמד מסגרות. ב"הגנה" התמחה כנשק. גם בתקופת-לימודיו הקדיש את שעות הפנאי לעבודת הגן, ולעתים שהה בו עד חשכה. הוא הספיק להתקין בו מדרגות ("טראסות") מושלמות לתפארת. היה חבר ב"מחנות העולים" ואחרי הפירוד הצטרף ל"תנועה המאוחדת", ובשתיהן היה מהמדריכים המוכשרים ביותר. עם תום לימודיו יצא להכשרה מגויסת בכפר בלום

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

כחבר בפלמ"ח, והשתייך לגרעין שהתיישב אחרי-כן בצרעה. היה נער עדין ובעל נפש אצילה. "באופן הרמוני מיזג באופיו תכונות הנדירות באקלימו החברתי של המשטר הקיים: היעדר מרידות, הרגל להביא בחשבון את הזולת ובפשטות לבוא לעזרתו, נכונות תמיד להיחלץ לכל פעולה נחוצה, יחד עם עמידה גאה ואמיצה על הכבוד" (מדברי מורתו איטה פקטורית-אייג). עם זאת ניחן בתבונת-כפיים והשכיל מנעוריו להתקין כל מיני מכשירי-עזר שסייעו לו ולחבריו בעבודתם; אך בעיקר הצטיין בשקידתו ובשקט הנפשי שלו. טהור-לב ותמים, ואף הנשק - טהור היה בידיו.

עם פרוץ מלחמת-העצמאות נשלח למטה הגדוד השלישי של הפלמ"ח כנשק. ביום ל' באדר א' תש"ח (11.3.1948) נהרג בדרך לחולתה, בשעה שפירק מוקש גדול. נקבר באיילת השחר.

ביום כ"ז באלול תש"ט (21.9.1949) הועבר למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי בנחלת יצחק.

בן בית היה אצלנו, ריע נעורים לבני. תחילה ראיתיו ככבוש ומוגבל ברעיונותיו. השחתי דעתי זו לפני בני, אך הוא נודעזע והתחיל טוען: „אין את מכירה את שאוליק כלל ועיקר. הוא מעמיק. כל יודעיו מעריצים אותו. ואכן, כשחברם השלישי נפל בקרב, מצאו בכיסו את תמונת שאול. כה נערץ היה על חבריו. כשהכרתיו יותר, נוכחתי לדעת שיש בו משהו חבוי המקנה לו חיבה והוקרה. בבית הספר היה בחיר התלמידים. הוא שוחרר משכר לימוד לאות שביה"ס גאה עליו. בכיתת ביה"ס „עמל" נתגבשה חמישיה — ובתוכה שאול — שהיתה מצוינת בלימודים, בעבודת ההכשרה, בפעילותה בתנועה. היא גם מסרה נפשה על שחרור הארץ. שאול דר בבית הכרם, אך תכופות בא העירה לרגל פעולה, הצגה, טיול ולן בביתנו. התפעלתי מחינוכו הטוב, מחוש-המידה שבו, מאצילות-רוחו ועדינות הליכותיו. את הכלים שאכל בהם — הדיח למשעי והחזירם למקומם. את המיטה סידר, כדי שלא יטוץ בכך משהו זולתו. ולכן היה כל כך קל ונוח עמו. בזאת שימש מופת לחבריו, שזיזלו בדברים אלה. ובבית הנריו היה עוזר בחצר, בלול, בגינה, וחזקים היו קשריו למשפחה. נתרשמתי מפסוק אחד שכתב מן החזית לרגל ענין אחד: „ואני — מאד מאד אוהב את הוריו".

וישנבסקי שאול

גדל ונתחנך בבית ששררה בו מזיגה נפלאה של רוח קרים — ארץ מוצאו של אביו איסאצ'ק, מראשוני גדוד-העבודה — והאצילות של אמו — ראגא בת צ'אכיה. לבו הרחב והפתוח ספג מילדותו את האויר המחיייה של הרי ירושלים וריחות גנים וירק, בשכונת הפועלים שליד בית הכרם. לעינינו גדל הילד, שקד על לימודיו בבית-הספר ועבד בתריצות במשק. לעת ערב, לאחר שהביא מתוצרת הגן הביתה, היה יושב ושוקע שעה ארוכה בקריאת „דבר לילדים" וספרים אחרים. נעים היה להסתכל בו בשעת קריאתו. מעיניו החולמות ניבטו חמלת-לב ורוך ענוג. חלפו שנים. שאול נתבגר ומחולם הפך לוחם. רך בשנים הלך עם ההולכים — ולא שב. בימי מסה עסק בפירוק מוקשים ובדרך זו מצא את מותו.

ש. רוניק

השם שאוליק נישא בפי כל, והוא אז כבן שנתיים בלבד. הולכים ההורים והוא נשאר בחברת ילדים גדולים ממנו ואינו בוכה ולא מתאונן. מתמוג הוא עם חברת הילדים ומתבלט מהם בהבעתו המיוחדת. בחיק הטבע שיגשג, בין עצים ופרחים, מטפל ביונים, מאזין לריגת צפרים, מתבונן בפרפרים ולבו קולט את כל היפה והמרהיב. בהיר-שער הוא וחום-עינים. ופניו מפיצות אור מלטף ומרגיע. כך הוא פורח לעינינו. והנה הוא תלמיד בית-הספר. עלם יפה, מחונן בתכונות נפשיות נאצלות ושופע רוח טובה סביבו. ושוב חולפת תקופה — שאול הוא חבר בתנועת-נוער, מתבלט ומתלבט: הנכונה היא הדרך אשר בה ילך? אך את תפקידיו הוא ממלא באחריות ובשלמות. תום לבב וחיוך תמידי, אהבה לכל יצור — כזה אני רואה אותו מילדותו ועד בגרותו, עד שעזבנו את המקום. אז התקדרו שמי ארצנו. בנינו נקראו לקרב על חיינו, ושאול — בין הראשונים, שהרי תמיד היה מן הנחשונים: בהכשרה, בעבודה, בהגנה. ושאול הפך אגדה. כאז כן גם עתה קורנת לעינינו דמותו הטהורה, וקשה להשלים כי איננו עוד עמנו.

י. ריבה ר.